

О нашим заблудама (I део)

Пише: Петар Анђелковић
понедељак, 06 мај 2013 14:51

„По Плодовима њиховим познаћете их.“

Матеј. 7, 16

„Ко са ђаволом тикве сади, о главу му се лупају.“

Народна пословица

Увод

Мора се признати да резултати нове власти, после одласка ДС-а у опозицију и смене Бориса Тадића са места председника Србије, превазилазе очекивања. Наравно, под тим очекивањима не мислим на некакав позитиван помак у било чему, већ у радикализацији и убрзавању политике коју је водила претходна влада. Такође, овде је пре свега реч о „очекивањима“ владајућих структура САД и ЕУ према Србији. Сва надања домаћег становништва да ће политика садашње власти бити барем мало више у корист сопствене земље и народа, у односу на претходну су се показала као потпуно јалова. Стога мислим да смо дошли до коначног „тренутка истине“. Поступци нове власти за само неколико месеци владавине, као и подршка [\[1\]](#) [\[2\]](#) [\[3\]](#) [\[4\]](#) тим поступцима од стране евроатлантских структура и лобиста, а такође и најављени поступци [\[5\]](#), почињу да објашњавају много тога.

Пре свега, објашњавају честитку [\[6\]](#) [\[7\]](#) [\[8\]](#) упућену актуелном председнику Србије, на изборној победи од стране ЕУ, пре него што су избори били и завршени, иако је исти сматран унапред за јасног губитника на тим изборима. [\[9\]](#)

О нашим заблудама (I део)

Пише: Петар Анђелковић
понедељак, 06 мај 2013 14:51

Наиме, сада постаје све јасније да се не ради о „грешци“, како је тада спекулисано. Ово такође показује природу наших „слободних и демократских избора“, као и колико исти представљају заиста вољу народа. Такође, показује нам колико су наше институције заиста независне и колико су заиста „наше“.

Дошло је крајње време да се развеју неке заблуде, које има велики број људи у Србији, од којих је неке имала и моја маленкост. Циљ овог текста је да се прикажу те заблуде. Највеће од њих се тичу како неких српских политичара који су постали жртве Запада па су због тога идеализовани, тако и колосалне заблуде Срба да су данашња држава Србија и њени органи државне управе институције. Истина не може бити да се од тога, јер садашња држава Србија не постоји ван сваког, осим тих истих Срба, што ће бити објашњено касније. Пошто је скоро сви наши политичари, бивши и садашњи, на различиту реторику, идеологију и демагогију водили скоро истоветну политику у пракси, као и да су у потпуности испуњавали све оно што је Запад он њих тражио и очекивао, са већим или мањим „радним еланом“. Проблем је што људи често мисле да су они који су у тој сарадњи показивали мањи ентузијазам, стога више на страни државних и националних интереса. Као што ће се видети, са становишта праксе и реалног живота те ствари не значе ништа, јер воде истоветним резултатима. Такође ће бити развејана заблуда да се све то ради због некаквих „европских интеграција“, а која постоји како код присталица као и противника ЕУ. Ништа не може бити даље од истине, јер је ЕУ само изговор како за Запад да поставља даље услове, тако и за „домаће“ политичаре да испуњавају те услове, што ће такође бити подробније објашњено.

Али треба почети пре свега од заблуда која се тичу неких политичара, како бивших, тако и садашњих, као и мењање односа који је народ имао према њима да би се схватио данашњи наш положај. После њих треба се дотаћи осталих заблуда.

Слободан Милошевић

С обзиром којом брзином се урушава држава Србија све са Србима у њој, смањује њен суверенитет, територијални интегритет као и економска моћ, сваки њен претходни стадијум почиње да буди носталгију и симпатије код људи. Уосталом, тако сада имамо веома раширен феномен носталгије и према СФРЈ (не само у Србији), иако те носталгије скоро није ни било 1991. године међу већинским народом, скоро ни у једној од њених република. Исто тако се однос Срба према Слободану Милошевићу знатно променио од 2000. године до данас. Тако је он превалио пут од „издајника српских националних интереса“, до „српског патриоте“, па чак и „националисте“ за неколико година, посебно од времена када је завршио у Хашком трибуналу, где је и умро под прилично сумњивим околностима. Другим речима, он је пробудио симпатије народа када је постао жртва Запада и када је постало јасно да је он само изговор, ради сатанизовања саме Србије, па чак и српског народа као таквог. Због тога је знатан број људи почео да се поистовећује и саосећа са њим. Исто тако га је страна пропаганда представљала као „балканског касапина“, „великосрпског агресора“ и сл. Дакле, Милошевић је био истовремено представљан као српски патриота, велики државник, диктатор, агресор, убица, националиста, комуниста и сл. Истина је да он није био ништа од тога. Када се ствари погледају из практичне перспективе и када се виде последице његових одлука, може се приметити да је, на крају, Милошевић учинио све што је Запад од њега тражио. У суштини, оно што је он чинио се не разликује претерано од онога што су чиниле касније „владајуће структуре“ у Србији. Једина је разлика што је Милошевић имао на располагању већу и моћнију државу од оне која сада постоји, а на чијем слабљењу и смањивању је и сам допринео својим одлукама.

Управо су дела оно што је битно код политичара, не оно што он мисли или говори. А дела говоре следеће ствари: Пропадање и редукција војске почиње управо са Милошевићем, који је форсирао полицијске снаге, што регуларне, што специјалне, на штету армије и то у околностима тешког грађанског рата који је беснео у суседству. Са друге стране, војска је константно пропадала и слабила, да би дочекала агресију НАТО пакта у жалосном стању. Санкције не могу бити оправдање за то стање, јер док је војска имала застарелу опрему, полицијске снаге су биле опремљене савременом и квалитетном опремом и то у доба тих истих санкција. Дакле, ради се о свесној политици, јер

О нашим заблудама (I део)

Пише: Петар Анђелковић
понедељак, 06 мај 2013 14:51

Милошевић није имао поверење у војску састављену од регрута, тј. од мобилисаних грађана, док су професионалне јединице лакше за контролу јер им је првенствени мотив за деловање новац. Тај новац је највероватнији разлог што су га те јединице оставиле на цедилу 2000. године, јер иностранство увек може да плати више. Када смо код новца, не треба заборавити да процес тајкунизације [10] и пљачкашке приватизације [11] почиње за време његове владавине, док после њега те тенденције добијају на још већем и радикалнијем замаху.

Милошевић је после распада СФРЈ задржао постојање аутономних покрајина, наслеђених од те државе, тиме одржавајући неповољну унутрашњу организацију Србије, на крају омогућавајући правни оквир за сепаратизам и даље растакање Србије. Ту чињеницу не могу да ублаже ни ранији Милошевићеви потези поводом амандмана на устав СР Србије, који се тичу надлежности тих покрајина. Тај исти Милошевић је увео санкције босанским и крајишким Србима, ћутке прешао преко етничког чишћења Срба из Крајине, уз скоро потпуну медијску мизерију у Србији на државним медијима. Присилио је Србе у Барањи и Западном Срему и њихово руководство да се реинтегришу у Хрватску, као што никад није признао Републику Српску Крајину нити Републику Српску. Такође је за време његове владавине дошло до де факто отуђивања Црне Горе, над којом потпуну власт преузима Мило Ђукановић, тако да је у време рата 1999. комуникација између Милошевића и руководства Црне Горе била сведена практично на минимум. Поред свега тога, Милошевић наређује војсци и полицији да напусти Космет, упркос систематским победама истих над албанским сепаратистима на терену, препуштајући косметске Србе милости НАТО трупа и ОВК. Тај потез је представио као велику победу над НАТО пактом.

Милошевићева партија – СПС представља континуитет некадашњег Савеза комуниста Србије. [12] Из свега овога следи да Милошевић никако није могао да буде да буде

Пише: Петар Анђелковић
понедељак, 06 мај 2013 14:51

српски патриота, а камоли националиста. Тачно је да је он толерисао исказивање српских националних осећања, чак и национализма, али он сам није делио та уверења нити се понашао у складу са њима. Ту толеранцију му нису опростили прозападни идеолошки кругови у Србији. Чак и његов чувени говор на Газиместану [13] је пример типично досадног бирократског титоистичко комунистичког „братство и јединство“ говора, који је парадоксално представљен у „суседству“ и у западним медијима као ратноушкачки и великосрпски.

Кад смо већ код Запада (са посебним освртом на САД), занимљиво је да су Милошевић и његови људи са тим Западом одржавали најприсније односе скоро све време. Сам Милошевић је боравио у САД, неколико десетина пута, као банкарски стручњак, пре почетка свог политичког успона 1984. године. Тамо је био гост разних семинара и курсева. Један од главних идеолога Милошевићевог СПС-а и њен потпредседник академик Михаило Марковић [14] је положио докторат 1956. на Лондонском универзитету. Боравио је две године на специјализацији на Лондонском универзитету (1953-54 и 1955-56). Стипендију Фордове фондације је добио 1961. за једногодишњи боравак у САД а 1976. је провео у Међународном научном центру "Woodrow Wilson" у Вашингтону. Треба се сетити америчког милионера Милана Панића, као и америчког држављанина Драгослава Аврамовића, које је Милошевић доводио по потреби на кључне позиције у земљи.

Вероватно је најзанимљивији случај Јовице Станишића, једног од најближих сарадника Слободана Милошевића и начелника службе државне безбедности Србије. Наиме, по америчким изворима [15] Станишић је био битан *агент ЦИА-е* у Србији. Дакле, начелник наше обавештајне службе под Милошевићем је био агент западне обавештајне службе. Исто тако, Милошевић је већину својих контаката и одлука доносио са САД и Западом, што укључује Дејтонски споразум, који је договорен у војној бази САД. Самог

Милошевића су, док им је био користан, на Западу славили као „миротворца“, [\[16\]](#)

док је Ричард Холбрук био његов чест гост на Дедињу. Са друге стране, Милошевић се обраћао Русији и тражио њену подршку само онда када је са Западом долазило до „неспоразума“, да би се онда поново договарао са Западом независно од те Русије. Ми смо на власти у његово доба (укључујући и њега самог) имали све саме америчке људе или људе са блиским контактима са Западом, школоване (вероватно и врбоване) на Западу, док није било скоро никога повезаног са Русијом (као ни са њеном предходницом СССР-ом), од које се очекивала помоћ против тог Запада. Симптоматично је такође, да је садашњи СПС (кога је Милошевић основао) веран послушник западних интереса и налога.

Неко може да каже да је Милошевићева политика ипак успела да се избори за Републику Српску кроз Дејтонски споразум, као и да постигне резолуцију 1244 УН, којом Космет правно остаје део Србије, као контратежу горенаведеним чињеницама. Ово су такође велике заблуде. Наиме, Дејтонски споразум је пре свега резултат отпора људи из Републике Српске притисцима из Београда да усвоје Венс-Овенов план [\[17\]](#), који је предвиђао унитарну БиХ, а кога је подржао Милошевић. Због одбијања тог плана, Милошевић уводи санкције на Дрини спрам РС, а што значи такође и РСК, која је са њом била географски повезана. Руководство РС је водило самосталну политику спрам Београда и често било у сукобу са Милошевићем, док је у РСК Милошевић успео да утиче на смењивање независног Милана Бабића и на довођење на власт Милана Мартића, као свог послушника. Као резултат тога, РСК је пала скоро без икаквог отпора, док су сам народ и војска Крајине били напуштени од сопствене владе током операције „Олуја“, која је прва побегла, пре него што је офанзива и почела. То се није могло догодити без „сугестија“ Милошевића. Са друге стране, отпор владе РС према Београду се исплатио, па су на крају успели да им се бар призна формално постојање, иако су и ту натерани да постану део БиХ. Дакле, Дејтонски споразум је првенствено резултат отпора РС према Милошевићу и његовој политици, не Милошевићева лична заслуга.

Што се тиче Космета и резолуције 1244, свима је сада јасно да је она била само „шаргарепа“, којом се омогућило да САД и сателити постигну оно, што нису постигли војно – да истерају наше снаге безбедности са Космета и да доведу своје. Пошто су то

постигли, ти исти који су Милошевићу понудили ту резолуцију као „утешну награду“ су престали да обраћају пажњу на њу, што смо могли да лепо видимо.

Поставља се питање, како је онда тако кооперативни Милошевић завршио у Хагу и са етикетом „балканског касапина“, од стране његових бивших партнера? Том приликом бих упутио читаоце на судбину панамског генерала Норијеге, који је лично био амерички агент и сарадник ЦИА, а који је почео да даје себи превише на значају и да узима одређене паре од дроге, намењене влади САД, за себе. То је резултирало његовом сатанизацијом од САД и војном интервенцијом. Милошевић, попут њега, је био користан истим круговима да постигну шта су хтели, па су га после одбацили. Суров третман који је добио последица је Милошевићевог покушаја да тргује са тим истим Западом, заборављајући да су најлукавији трговци на свету управо сами западњаци. Такође је немушто и несигурно на тренутке покушавао да води донекле независну политику и да са Западом преговара као себи једнаким, у тренуцима сукоба интереса са истим. То му очигледно није опрштено, пошто се коначно фактички покорио вољи Запада. Његова медијска сатанизација је омогућила Западу да оправда своју неоколонијалну интервенцију на Балкану, чиме је одиграо још једну корисну улогу за тај исти Запад.

Војислав Шешељ

Један од ретких српских политичара који је јако мало мењао своје политичке ставове и остао им доследан је Војислав Шешељ. Исто тако, он је платио цену те доследности. Као резултат, постао је својеврсни „рекордер“ у историји правосуђа, јер му суђење за наводне злочине у Хашком трибуналу траје већ читаву деценију. [18] Не треба заборавити да је суђење током Нирбершког процеса трајало свега око годину дана, иако се радило о знатно озбиљнијим и обимнијим оптужбама, о злочинима почињених током светског рата и то у доба када су средства комуникације и документовања били знатно примитивнији него данас. Шешељево суђење лепо демонстрира бесмисленост и политички карактер Хашког трибунала, као што то демонстрира и сам Шешељ лично. Његов отворени пркос том трибуналу несумњиво буди симпатије и саосећања, чак и код људи који се не слажу са њим лично или његовом политичком идеологијом. Такође, велику симпатију буди и његова доследност у ставовима, која је веома ретка код савремених српских политичара, познатих по „прилагодљивим“ камелеонским личностима. Све то чини Шешеља све поштованијом личности у Србији, као и његова моћ предвиђања, посебно око политике садашњег председника Србије и његових најближих људи [19].

О нашим заблудама (I део)

Пише: Петар Анђелковић
понедељак, 06 мај 2013 14:51

О нашим заблудама (I део)

Пише: Петар Анђелковић
понедељак, 06 мај 2013 14:51

О нашим заблудама (I део)

Пише: Петар Анђелковић
понедељак, 06 мај 2013 14:51

